

Retten. Bestaar Værdien da i selve dette, at Retten bor i Sønderborg, at man kan gaa og se paa denne Ret dernede? Det er dog vist ogsaa en Værdi af begrænset Omfang. Mener man da, at Rettens Embedsmænd som Privatpersoner skal deltage i det nationale Arbejde? Jeg tror ikke, det vilde være heldigt, om Rettens Personer kom for stærkt i Forgrunden i den Henseende. Er det da det at bevare denne halve Snes Tjenestemænd, eller hvor mange det nu kan være, med deres Skatteindtægt for Sønderborg? Det er jo et fuldkommen underordnet Hensyn for alle andre end selve Kommunen.

Er det nu vel betænkt at ville bevare disse mange Tjenestemænd overfor en Befolkning som den sønderjydske, der saa ofte har givet Udtryk for, at de mener, der er for mange Tjenestemænd dernede? Og er det endelig klogt overfor den slesvig-holstenske Bevægelse at hævde, at de sønderjydske Retsforhold er saa særegne, at de ikke kan behandles ved en almindelig dansk Ret? Jeg tror ikke, det er klogt, jeg tror, det er meget uklogt, og det er heldigvis ogsaa ganske urigtigt. I Overgangstiden havde man adskillige Sager, der maatte paadømmes efter tysk Ret, og det var derfor ikke urimeligt, at man stræbte at give de Domstole, som skulde arbejde dernede, det størst mulige Kendskab til tysk Ret, for at Afgørelserne kunde blive de bedst mulige. Men den Tid er jo for længst forbi, og jeg spørger nu: Hvor mange Sager af særlig Art — der findes jo paa ganske enkelte stærkt begrænsede Omraader endnu Mulighed for, at der kan komme Sager af særlig Art frem dernede —, hvor mange Sager af særlig Art skal der til for at begrunde Opretholdelsen af en særlig sønderjydsk Landsret? Det maa dog formentlig skulle være et nogenlunde betydeligt Antal. Det var dette Argument, det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen i særlig Grad fremdrog, og jeg vil derfor gerne rette det direkte Spørgsmaal til ham, hvor mange Sager han blot rent skønsomt mener der skal til. Jeg antager, Retten dernede koster saadant noget som en halv Snes Tusinde Kroner om Maaneden; er det saa tilstrækkeligt, at der f. Eks. er een Sag om Maaneden af den Art, eller hvorledes tænker han sig Forholdet? Og jeg skal opfordre Ministeren til her i Salen at oplyse, hvor mange Sager af saadan særlig Art der har været behandlet ved Søndre Landsret i 1925 og i 1924; det vil sikkert give et udmærket Grundlag for Kravet om

Opretholdelsen af en særlig Ret til Paadømmelse af disse Sager.

Endelig vil jeg til Slutning gøre nogle ganske korte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Zahle, som, da han talte om Højesterets Berettigelse til at paakende, om en Lov er i Overensstemmelse med Grundloven eller ikke, sagde om Provisorierne, at de var ulovligt udstedt og ulovligt opretholdt. Men det er jo netop Spørgsmaalet: om de var det. Der var dog gode juridiske Navne, der gik ind for, at det var lovligt at udstede dem, Navne, hvis Autoritet det ærede Medlem Hr. Zahle ikke fornaar at rokke.

Endelig skal jeg som en lille Pudsighed, da man taler saa meget og saa vredt om Provisorierne, sige, at de er vel meget slemme, men vi har jo set denne Regering sysle med Tanken om Udstedelse af Provisorier, og vi har saamænd ogsaa oplevet, at en socialdemokratisk Minister henviser til disse Provisorier som Fortilfælde, som han mener at kunne paaheraabe sig til Støtte for Forslag, han fremsætter for den danske Rigsdag. Da Justitsministeren ser saa spændt ud, skal jeg straks udløse Spændingen og sige, at det er saamænd den højtærede Landbrugsminister, der i Lovforslaget om Smørhandel, Tillæg A. Sp. 4537, siger: „I øvrigt findes der allerede i den nu ophævede foreløbige Lov af 13. August 1886 om Ansvar for Dagblade et Fortilfælde for at straffe en juridisk Person“. Det er ganske pudsigt at se, at man altsaa fra den socialdemokratiske Regerings Side i selve det berøgtede Presseprovisorium mener at kunne finde enkelte Guldkorn, som man kan bruge til at opforylde sine egne Lovforslag med.

Helesen: Jeg skal ikke give efter for Fristelsen til at komme ind paa de Betragtninger af mere juridisk-teknisk Natur, hvortil Lovforslaget giver Anledning, men efter Forhandlingernes Forløb vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om nogle mere almindelige Spørgsmaal.

Jeg vender mig da først til det gamle Spørgsmaal om Sagførersamfundet og Sagførerraadet, der efter Forhandlingerne her paa ny synes at skulle optages til principiel Prøvelse, skønt man efter den Stilling, Lovgivningsmagten har taget til det i Aarenes Løb, maatte antage, at dette Spørgsmaal var afgjort for en overskuelig Fremtid. Det er nemlig et meget gammel Spørgsmaal for Lovgivningsmagten, vi her staar overfor, et Spørgsmaal, der allerede blev rejst under Forberedelsen af den Lov, der bragte den afgørende Ændring af Sagførervæsenet her